

Sælgeren skal betale Køberens, naar han vil tage Tingen tilbage, hvorfor Køberens, selv om han i det ovenfor anførte Eksempel allerede har betalt Sælgeren mere end »den rimelige Afbetalingspris« (680 Kr.), ikke paa denne Bestemmelse vil kunne støtte et Krav paa at faa noget heraf refunderet af Sælgeren, hvis denne opgiver at tage Tingen tilbage.

Den anførte Bestemmelse er fælles for dansk og norsk Tekst, hvorimod den mangler i svensk Tekst, hvad der staaer i Forbindelse med den for Sverige særlige Organisation af de eksekutive Myndigheder. Derimod foreskriver svensk Tekst § 11, 2det Stykke, at Sælgeren ikke skal kunne nyde godt af den i hans Interesse instituerede eksekutive Retsforfølgning, naar Køberens kan gøre det antageligt, at Tingen blev solgt »till uskäligt högt pris«.

Endelig kan Sælgeren beregne sig Godtgørelse for de nødvendige Omkostninger ved Tingens Tilbagebetaling. Det er kun for de »nødvendige« Omkostninger, og Sælgeren vil saaledes kun rent undtagelsesvis kunne belaste Køberens med Sagerersalær, naar han ikke er blevet nødsaget til at søge Bistand hos Domstolene eller Fogeden.

Til § 5.

Naar Mellemværendet er endelig opgjort mellem Sælger og Køber forinden Tingens Tilbagebetaling, kan denne kun finde Sted imod, at Sælgeren betaler Køberens det Beløb, som der tilkommer ham efter Opgørelsen, jfr. Paragrafens 1ste Stykke. Har Sælgeren henvendt sig til Fogeden for at komme i Besiddelse af Tingen, og der opstaar Tvivl om, hvormeget han skal betale for Tilbagebetalingen, behøver Fogeden imidlertid ikke at opsætte Indsættelsesforretningen, indtil Mellemværendet er definitivt opgjort, men kan lade Sælgeren tage Tingen tilbage alene imod at stille Sikkerhed for det omstridte Beløb. Herom henvises til den særlige Bestemmelse i Lovudkastets processuelle Del, jfr. navnlig § 12, 2det Stykke.

Den Omstændighed, at Sælgeren be-

nytter sig af sin Ret til at tage Tingen tilbage, medfører ikke, at han taber sit Krav paa Køberens for den Del af sit Tilgodehavende, som ikke dækkes af Tingens Værdi ved Tilbagebetalingen. Men efter Paragrafens 2det Stykke vil han ikke kunne kræve mere af Køberens, end der tilkommer ham efter Reglerne i §§ 3—4, og navnlig altsaa heller ikke senere kunne rejse Krav mod Køberens paa Renter eller paa det Beløb, der er blevet afkortet i de ved Tilbagebetalingen endnu ikke forfaldne Afdrag.

Til § 6.

Medens det som Regel efter almindelige Retsgrundsætninger vil staa Køberens frit for at betale hele den resterende Købesum og derigennem sikre sig Ejendomsretten til Tingen, giver nærværende Paragraf ham yderligere Ret til at nøjes med at betale Sælgeren hans Tilgodehavende beregnet efter Reglen i § 4 og saaledes navnlig profitere af Afkortningen med Hensyn til de endnu ikke forfaldne Afdrag. Det vilde imidlertid være ubilligt mod Sælgeren, om Køberens kunde tvinge ham til at tage imod den saaledes reducerede Købesum, saalænge Sælgeren foretrækker at holde sig til Afbetalingsaftalen og inddrage Købesummen successive, hvorfor Bestemmelsen er gjort betinget af, at Sælgeren selv har fremsat Krav paa at faa Tingen tilbage og derigennem lagt for Dagen, at han ønsker en endelig Afvikling af hele Mellemværendet. Hvorvidt Sælgeren kan siges »at have fremsat Krav« paa at faa Tingen tilbage, maa selvfølgelig afgøres efter samtlige Omstændigheder i det foreliggende Tilfælde, og det vil saaledes ikke være tilstrækkeligt for Køberens til at paaberaabe sig Bestemmelsen, at Sælgeren i et Rykkerbrev har truet med at tage Tingen tilbage, hvis Afdraget ikke snarest berigtiges, naar hans senere Optræden har vist, at det alligevel ikke var hans alvorlige Hensigt. Har Sælgeren derimod »fremsat Krav« paa at faa Tingen tilbage, kan han ikke ved at fratage Køberens hans Ret efter Paragrafen.